

שבת קודש פרשת בראשית אסרו חג דמוכות ה'תשס"ח

בליל שבת קודש ובשבת קודש בבוקר לא התאספו ברבים בבית מדרשו של
מוהרא"ש נ"י כי היה אסרו חג דמוכות.

סעודה שלישית פרשת בראשית אסרו חג דמוכות ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים
ונפלאים מאד מענינא דיומא.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, אנחנו יצאנו עכשיו מימי סוכות הקדושים, וכן קראנו היום
פרשת בראשית, וברכנו היום חודש מרחשוון, ובמנחה כבר קראנו פרשת נח, ועל כן
עלינו לזכור ש"בראשית" הוא צירף ב"א תשר"י, שבעוד י"ב חדשים (כי השנה
היא שנת העיבור) יהיה עוד הפעם ראש השנה, ונצטרך לבא אל רביז"ל, ולא נבא
חס ושלום עם ידים ריקניות, רק עם שנה שלימה של לימוד שנים מקרא ואחד
תרגום, ושישה סדרי משנה, ושם"ה דפים גמרא, ומדרשים ועוד לימודים, כי כן אמר
רביז"ל (חיי מוהר"ן סי' רמ"ז) שהעיקר אצלו הוא ראש השנה, ותיכף ומיד שחולף ועובר
ראש השנה, כבר מטה את אזנו לשמוע אם מכין בכותל לעורר לקום לסליחות, כי
כל השנה חולף ועובר כהרף עין, עיין שם, והדבר ראש וראשון לקבל על עצמו
קביעות חזקה ללמוד בכל יום ויום פרשה של חומש ורש"י עם התרגום מפרשת
השבוע, דהיינו ביום ראשון של השבוע ללמוד מתחילת הפרשה עד שני, וביום שני,
משני עד שלישי וכו', עד שביום ששי, בערב שבת קודש, יגמור כל הפרשה, על
דרך מה שכתוב (שמות מ"ז) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו וגו' והיה משנה על
אשר ילקמו יום יום, שבערב שבת ילמוד שני חלקים, היינו ששי ושביעי, ויסיים את
הפרשה, ואף על פי שהאריז"ל אומר שמצוה מן מובחר לעבור את הסדרא בערב
שבת קודש, אבל המציאות מעיד שאם מחכים על יום הששי, לבסוף לא משלימן

את הסדרא, ועוברים על דברי חכמינו הקדושים (ברכות ח:): לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור משלימין לא ימיו ושנותיו, ועל כן בדבר זה יכולין לסמוך על מרן הבית יוסף שפוסק להלכה (אורח חיים סי' רפ"ה סעיף ג') שמיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור, ומציין המשנה ברורה (שם סעיף קמ"ח) שכן נהג הגר"א, והנה הגר"א בוודאי היה לו זמן לגמור את הסדרא בערב שבת קודש, כי היה רגיל ללמוד בכל יום פ"ד דפים גמרא כמובא, ואף על פי כן לא חיכה על יום ששי, רק התחיל מיום ראשון, ולכן בוודאי ראוי לנו להתנהג כך, כי רק בדרך זה יהיה מובטח לגמור את הפרשה בכל שבוע, ובדרך זה אדם חי עם פרשת השבוע ויש לו סיפוק מן החיים שלו, וכמובא בשם הבעל שם טוב הקדוש, וכן מובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות קריאת התורה הלכה ו') שכל אחד מששת ימי המעשה מקבל חיותו מחלק אחד של הפרשה, כגון למשל, יום ראשון מקבל חיותו מהתחלת פרשת השבוע עד שני, ויום שני מקבל חיותו משני עד שלישי, וכן שאר ימות השבוע, ולכן מי שנהרר ללמוד בכל יום מפרשת השבוע חומש ורש"י עם התרגום, מרגיש מעט אחרת בכל ימי חיו, ומבין שכל חייו מקושרים אל התורה הקדושה, ולכן עכשיו בפרשת בראשית, צריכין לקבל על עצמו קבלה זאת, בקביעות עצום, שלא יחסר יום בלי פרשת השבוע, ואז יהיה מובטח לגמור את כל התורה במשך ימות השנה, ויביא לרביז"ל מתנה יפה על ראש השנה, היינו כל החומש עם פירוש רש"י והתרגום.

וכן הוא עם שאר הלימודים, כגון משניות וגמרא, בבלי ירושלמי ותוספתא, ומדרשים, שיקבע לעצמו שיעורים קבועים בכל חלקי התורה, ויסדר את החיים שלו על פי התורה, ואז ירגיש סיפוק עצום בחייו, ואף על פי שבתחילה יהיה קצת בבחינת לא לשמה, אבל כבר אמרו חכמינו הקדושים (סוטה כ"ב:): לעולם יעסוק בתורה ובמצוות שלא לשמה, שמתוך לא לשמה בא לשמה, וכן מפרש הרבי רבי אלימלך זי"ע (בספר הקדוש "נועם אלימלך") בפרשת השבוע "את השמים ואת הארץ", שיחבר עבודתו להשם יתברך בין לשמה ובין שלא לשמה, עיין שם, כי כשאדם יודע שכל תכליתו הא למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל דרכיו, אזי ישים כל יגיעתו בלימוד התורה עד שיזכה להגיע אל נעימות התורה, ואז לא ירצה שום שכר רק התורה בעצמה (שיחות הר"ן סי' י"ז), ובפרט כשאדם מרגיל עצמו ללמוד משניות, הוא נועם עליון מאד, וזוכה לשנות את הנשמה שלו לטובה בכח משניות, כי משנה אותיות נשמה, ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א') שהתורה היא בחינת אות ו', שהוא צורת מקל, ובזה מכה ומכניע היצר הרע שרוצה לעשות אדם משוגע ממש חס ושלום, ועיקר האות ו' של התורה הוא הששה שסדרי משנה שהם ו' סדרים, כי על ידי משניות מכה ומכניע היצר הרע לגמרי, אבל מבואר שם בדברי רביז"ל שהבעל דבר מתלבש עצמו במצוות למנוע אדם מלימוד התורה, וכן מבואר בספר הקדוש זרע

קודש (פרשת שופטים) שהבעל דבר לפעמים מסית אדם לקיים מצוה, והכל בכדי לבטל אותו מלימוד התורה, עיין שם, ולכן צריכין להיות גבור חיל עם כל הכוחות ללמוד תורה בהתמדה גדולה, ואז סוף כל סוף יגיע אל נעימות התורה, ומוכא בספר "ילקוט ראובני" (פרשת בראשית) על הפסוק (בראשית ד') וישם ה' לקין אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו, שהאות שקבע לו במצחו היה אות ו', עיין שם, ועל פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן מאד למה אות ו' דייקא, כי קין אחר שהרג את הבל היה רדוף מכל פינות האדמה, כי נתקלל נע ונד תהיה בארץ וגו' שזהו הקללה הכי גדולה, שאין אדם מוצא מקום לעצמו בשום מקום בעולם, כי כשיש לאדם לב ישראלי, אזי אין שום מקום שלא יהיה טוב לפניו, כי מוצא את הקדוש ברוך הוא בכל מקום (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ג"ז), אבל כשניתק מן הדביקות בו יתברך, אזי יורד לגלות עמוק מאד, ואינו מוצא לעצמו שום מקום כלל, שזהו היה קללת קין, וכמו שאמר (שם), והיה כל מוצאי יהרגני, אבל כשאדם זוכה להכניס עצמו בלימוד התורה, ובפרט בלימוד משניות שהוא אות ו' כנ"ל, אזי מכה ומכניע את השגעון שלו, וסוף כל סוף זוכה למצוא את מקומו, ולכן מובן מאד למה כשחזר קין בתשובה, קבע לו הקדוש ברוך הוא אות ו' במצחו שהוא כנגד שישה סדרי משנה, כי בכח התורה בכלל, ובכח שישה סדרי משנה בפרט, יזכה לצאת מגלותו ולמצוא את מקומו.

וזהו עיקר עבודת האדם, למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל מקומותיו ובכל מעשיו, ולדעת שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, כי בתוך הרוחניות שרוי גשמויות, ובתוך הגשמויות שרוי רוחניות, שזהו סוד התחלת פרשת בראשית, "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", היינו לדעת ש"שמים וארץ" הם דבר אחד, וכל מי שרוצה להתקרב אל השם יתברך, אזי העיקר לדעת שרוחניות מתלבש בתוך גשמויות, וגשמויות מתעלה בתוך רוחניות, כי יכולים לעבוד את השם יתברך בכל דבר ממש, שזהו סוד דברי המדרש (בראשית רבה פרשה א' סי' מ"ז) שנחלקו בית שמאי ובית הלל איזה נברא תחילה, בית שמאי אומרים שמים נבראו תחילה, ובית הלל אומרים ארץ נברא תחילה, ובא רבי שמעון בר יוחאי ואמר, תמה אני למה נחלקו אבות העולם בדבר זה, אני אומר ששניהם נבראו כאחת, כאילפס וכיסויה, עיין שם, כי שמים וארץ מרמזים על רוחניות וגשמויות, ובית שמאי הולכים לשיטתם שהולכים תמיד בחומר הדין, ולכן אמרו ש"שמים" נבראו תחילה, שיש קדימה לדברים רוחניים, ומי שאינו יכול לעמוד בעבודת רוחניים, אין לו מקום אצלו, וכמו שמסופר בגמרא (שבת ל"א), שבאו גרים להתגייר, ודחה אותם שמאי עם אמת הבנין שבידו, אבל הלל הלך עם שיטה אחרת, לקרב גם אלו שהם עדיין בתכלית הגשמויות, ולכן קרב את כל הגרים הנ"ל אל תחת כנפי השכינה, ולכן שיטתו ש"ארץ" נברא תחילה, כי יכולים להעלות את כל הארציות אל עבודת השם יתברך, ועל זה בא

רבי שמעון בר יוחאי ותמה ואמר, למה יש איזה מחלוקת כאן, הלא שניהם נבראו כאחת, כמו אלפס וכיסויה, כי זהו הסוד של רבי שמעון בר יוחאי, שגילה כל נסתרות התורה, שבאמת הרוחניות היא גשמיות, והגשמיות היא רוחניות, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכשאדם יודע זאת, אזי הוא אוהו במדת האמת, כי אמת הוא רק הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (דמיה י) 'וה' אלקים אמת, וכשמוצאים את הקדוש ברוך הוא בכל מקום, בין בשמים ובין בארץ, אזי אדם אוהו במדת האמת, ולכן מרומז בסופי תיבות בראשית' ברא' אלקים' "אמת", ומצורף תיכף ומיד "את השמים ואת הארץ", כי זהו עיקר שלימות האמת, למצוא את הקדוש ברוך הוא בין בשמים ובין בארץ, ולדעת שכל הבריאה הוא אחד, ואז הוא חי חיים טובים באמת.

אבל העיקר לשמור עצמו מליצנים, כי ליצנות הוא פתח הטומאה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (זמא ל"ח): הבא למא פותחים לו, שנאמר (משלי ג) אם ללצים הוא יליץ, ומובא בכתבי האריז"ל (שער מאמרי רז"ל מסכת סוטה), שהד' כתות שאינם מקבלים פני השכנה (סוטה מ"ב), שהם כת הנפים, כת שקרים, כת מספרי לשון, וכת ליצנים, הם כנגד הד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכת ליצנים הוא כנגד עולם האצילות, והוא הכת הכי גרוע, כי אפילו אם תגלה לאדם עצם עצמיות אלקותו יתברך, ותוריד לו אור האצילות ממש, על ידי מדת הליצנות יאבד הכל רחמנא ליצלן, וכמו שאומר רביז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קל"ג) בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהעולם מלא אורות נוראות, אבל היד הקטנה מסתיר הכל, ומהו פירוש "יד הקטנה"? אלא היינו תנועת יד קטנה, בדרך של ביטול וליצנות, ולכן צריכין תמיד לעמוד על המשמר לא להתחבר עם לצים, כי הם יכולים לקרר אדם מכל עבודתו ולכבות ממנו אורו יתברך חס ושלוה, רק העיקר להתחבר תמיד עם אנשי אמת, ועם צדיקים אמיתיים, ואז יהיה מובטח לראות אורו יתברך מכל דבר, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים ולקבל מהם לימודם הנפלאה, עדי נוכח לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

